

MÉG KURRENS

Záborszky Gábor életmű kiállítása a Ludwig Múzeumban (Fúgák. Guida – Riposta – Repercussio. 1976-2015)

Van egy képzőművész, akit harmincegynéhány éve azért halásztam ki magamnak a tucatnyi, eredeti, ígéretesnek tűnő fiatal művész közül, mert iskolatársam hozzá kötötte az életét. Aztán tetszeni is kezdtek a munkái. Vannak képzőművészek, akiket érteni vélek, azért szeretem őket (persze szavakba meg se próbálom foglalni, amit „értek”), és vannak, akiket nem értek, de vonzanak. Az utóbbi csoport legtipikusabb tagja Záborszky. Szeretem hallgatni, ha a rádióban elcsípek egy vele készült interjút, kedvelem úrbébi jellegű lényét, de szavait nemigen értem. A Ludwig Múzeum honlapján például ezt találtam tőle: „Amikor hálót borítunk a világra, térben és időben mérföldköveket állítunk, az nem a világ, hanem a mi ügyünk. Valószínű, hogy ez a szubjektív lét is bír némi meghatározó erővel a világ irányába. Viszonyunk állandó adás és kapás, melyben mindketten változunk.”

Hanem képeit, objektjeit nézni nagyon szeretem. Nem volt nehéz észrevenni, hogy az évek előre haladtával egyre egyszerűbb, elemibb dolgokat alkot. Ezen a kiállításon ez különösen kiütözik.

Fitz Péter, a kiállítás kurátora, így indokolja minden idők egyik legtudálékosabb címadását: „Önmagából építkezik, meditatív művészetére, világfelfogására és értelmezésére a külvilág alig van befolyással. Festői építkezése valójában zenei, a fuga struktúrájával írható le munkássága: van Guida (főtéma), Riposta (felelet), és Repercussio (kidolgozás). Keskeny ösvényt használ, az esztétizálás és a képi brutalitás határán jár folyamatosan.” Hm.

A szöveges képeket se nagyon értem, de azok is tetszenek.

Ha (megint) lenne akkora lakásom, amiben elférnének ekkora képek, szívesen vennék ezekből egyet-kettőt. (Már ha telne ilyesmire.)

Még valamit nem értek. Miért van nyitva ez a remek kiállítás ilyen rövid ideig? Tessenek sietni, február 29-én be is zár...!